

Arrest

nr. 140 047 van 2 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **Xen minderjarig kind**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 september 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 26 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en de opmerkingen van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 12 oktober 2012 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat haar banden volledig verbroken zouden zijn met Marokko. Betrokkene legt hiervan echter geen bewijzen van voor. Bovendien dienen wij op te merken dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers een groot deel van haar leven in Marokko, haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij haar uiterste best zou doen zich volledig in de Belgische maatschappij te integreren, dat haar centrum van belangen alhier in België zou bevinden, dat zij ondertussen een belangrijk sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dat zij haar uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat zij ook heel erg goed Frans zou spreken en dat zij verklaringen van vrienden en kennissen zou kunnen voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 26 september 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 12 oktober 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van B.N., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...) nationaliteit Marokko

+ kind:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Sloveen, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift met rolnr. 114 199 blijkt dat de tweede verzoekende partij, geboren op 2 mei 2011, minderjarig is, wat ook blijkt uit de bestreden beslissingen en steun vindt in het administratief dossier. Zij beschikt gezien haar leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het in eigen naam wordt ingediend door de tweede verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Het beroep met als rolnr. 114 199 wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

-1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Dat de term "gezin" geenszins beperkt is tot het wettelijk gesloten huwelijk. Zo stelde het Europees Hof voor de rechten van de mens, in de Chorfi-zaak, dat ander de facto familiebanden kunnen onder het begrip "gezin" vallen: bv pleeggezin, ongehuwde samenwoners,

Dat het Europees Hof voor de rechten van de Mensen twee criteria hanteert om tot het bestaan van een familieleven te besluiten:

Het bestaan van een band of aanverwantschap

De hechtheid van de band

Dat het duidelijk is dat verzoekers aan beide voorwaarden voldoet.

Verzoekers hebben een band met het Belgische volk. Zij verblijft sedert geruime tijd ononderbroken in het grondgebied. Hierdoor werden hun banden zeer sterk. Verzoekers verloren elk band met hun land van herkomst in het voordeel van België waar het centrum van al zijn belangen zich bevindt.

De inmenging in het familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Dit betekent dat de inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd; (RvStnr. 26.933, R.W1986-87,2854; RvSt 13/02/1992, nr. 38739, Arr. RvSt 1992);

Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoekers geen gevaar betekenen voor de Belgische samenleving.

Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Het staat vast dat verzoekers geen gevaar betekenen voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden.

Verzoekers verwijzen bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

"Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond

van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en liet gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van liet buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29)

Verzoekers verwijzen tenslotte naar het volgende arrest van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privéleven van verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van artikel 8 EVRM, moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijk behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negenjaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd. 1997, 31)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM schendt;

Uit het voorgaande blijkt dat de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

4.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het familieleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familieleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 88.)

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen. De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familieleven van verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, § 2 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Er moet evenwel vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een beschermingswaardig familieleven in hoofde van verzoekster.

4.3. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familieleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd en waarvan de beoordeling een feitenkwestie is. Om te beoordelen of er een beschermingswaardig familieleven bestaat, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de

persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Verzoekster houdt voor dat zij een bijzondere band heeft met België en het Belgische volk en deze banden als familiebanden kunnen worden beschouwd, aangezien zij sedert geruime tijd ononderbroken in het grondgebied verblijft en elk band met haar land van herkomst verloor in het voordeel van België waar het centrum van al haar belangen zich bevindt.

Verzoekster kan echter niet in dit betoog worden gevolgd. Opdat een familieleven beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM, zijn er “persoonlijke” en “hechte” banden nodig. In beginsel vereist de rechtspraak van het EHRM dat er sprake is van bloedbanden of andere banden van (feitelijke) aanverwantschap, (feitelijke) verwantschap of (feitelijk of wettelijk) partnerschap of feitelijke zorgrelaties. (Zie U. KILKELLY, *The right to respect for private and family life – a guide to the implementation of Article 8 of the European Convention on Human Rights*, Human Rights Handbook no. 1, Strasbourg, Council of Europe Publishing, 2003, 15-19; en ECHR, *Practical Guide on Admissibility Criteria*, Strasbourg, Council of Europe, 2014, 71-73.)

Waar verzoekster enkel verwijst naar haar “bijzondere” banden, toont zij niet aan dat deze banden op gelijke voet kunnen worden beschouwd als de bovenvermelde “persoonlijke” en “hechte” banden die de rechtspraak van het EHRM vereist. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar “bijzondere” banden met het Belgische volk binnen de draagwijdte van een onder artikel 8 EVRM beschermingswaardig familieleven vallen.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, enkel aanhaalde dat zij sedert geruime tijd ononderbroken in België verblijft, dat haar banden met Marokko volledig verbroken zijn in het voordeel van België en dat deze banden met België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig met zich zal meebrengen. Verzoekster maakte geen enkele specifieke melding van een familieleven met het Belgische volk in de zin van artikel 8 EVRM als element van buitengewone omstandigheden of als element van gegrondheid van de aanvraag. In casu, kan de gemachtigde dan ook niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen in het kader van artikel 8 EVRM waarvan hij niet op de hoogte was op het ogenblik dat hij de bestreden beslissingen trof.

In het licht van bovenstaande elementen is het bijgevolg niet onredelijk van de gemachtigde om in de eerste bestreden beslissing te stellen dat: *“Betrokkene haalt aan dat haar banden volledig verbroken zouden zijn met Marokko. Betrokkene legt hiervan echter geen bewijzen van voor. Bovendien dienen wij op te merken dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers een groot deel van haar leven in Marokko, haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”*

4.4. Nu verzoekster niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een beschermingswaardig familieleven waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben, is er geen onderzoek nodig naar de vraag of er sprake was van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om een recht op eerbiediging van het voorgehouden familieleven te handhaven en te ontwikkelen. Verzoekster toont niet aan onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen, zodat een schending van deze bepaling dan ook niet kan worden weerhouden.

Het enige middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES